

Verleid door een psychopaat

Carolyn Woods

*Verleid door een
psychopaat*

Een nietsvermoedende vrouw. Een gevaarlijke man.
Een verwoestende affaire.

Vertaald door Margreet de Boer en Martine Both

ISBN 978-90-492-0663-5

ISBN 978-94-023-2617-8 (e-book)

ISBN 978-90-528-6865-3 (audio)

NUR 402

Oorspronkelijke titel: *Sleeping with a Psychopath*

Vertaling: Margreet de Boer en Martine Both

Omslagontwerp: Andrew Davis © HarperCollinsPublishers Ltd 2021

Omslagbeeld: © Magdalena Russocka/Trevillion Images

Zetwerk: Mat-Zet bv, Weesp

© Carolyn Woods 2021

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

De uitgever heeft ernaar gestreefd alle rechten van derden te regelen volgens de wettelijke bepalingen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen contact opnemen met Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Lara en Emma

Hij zal je uitkiezen, hij zal je ontwapenen met zijn woorden en over je heersen met zijn aanwezigheid. Je zult genieten van zijn gevatheid en zijn plannen. Je zult plezier met hem hebben, maar de rekening zal altijd voor jou zijn. Hij zal glimlachen en je bedriegen, hij zal je bang maken met de blik in zijn ogen. En als hij genoeg van je heeft, en hij zal genoeg van je krijgen, zal hij je verlaten en je onschuld en je trots met zich meenemen. Je zult verdrietig achterblijven en het niet begrijpen. Nog lang zul je je afvragen wat er nu precies gebeurde en wat je fout deed. En als er weer zo iemand als hij bij je aanklopt, doe je dan open?

Uit een essay ondertekend met 'Een psychopaat in de gevangenis',
Robert Hare, *Without Conscience*

Inhoud

Proloog	11
1 Een gedenkwaardige dag	17
2 Een man met haast	36
3 Verliefd	45
4 Het liefdesbombardement	71
5 De spion die van me hield	101
6 De spiegelzaal	131
7 Slapen met de lamp aan	156
8 De val	181
9 Een stumper die gefaald heeft in het leven	222
10 Bescherming tegen mezelf	236
11 Naar rechercheurs kijken	248
12 De waarheid spreken	261
13 Bewijs van kracht	275
14 Een goede dunk van zichzelf	286
15 Verstopt als een slang in een bloemperk	298
16 Een glorieuze plek	317
Biografie van de auteur	327
Dankbetuiging	329
Verantwoording	331

Proloog

15 juni 2013

Ik ben in shock. Ik lig hier en kan me niet bewegen. Iedere zenuw in mijn lichaam is aan flarden. Ik ben zo moe, maar als ik mijn ogen dichtdoe, word ik overvallen door misselijkmakende, psychedelische lichtflitsen. Dus lig ik hier, roerloos, met wijd open ogen, en durf nauwelijks adem te halen.

Ik wil dood. Ik voel dat ik in de draaikolk van een zwart gat word gezogen, witte ruis knettert in mijn hoofd en drie woorden draaien rond en rond in mijn brein, telkens weer, schreeuwend om gehoord te worden, harder en harder tot ik denk dat ik ga flauwvallen.

JIJ VUILE KLOOTZAK!

Het is donderdag 13 juni 2013. Achttien maanden geleden was ik een stijlvolle, ontwikkelde vrouw van een zekere leeftijd – sociaal, openhartig, vol zelfvertrouwen en genietend van mijn onafhankelijkheid. Ik had mijn scheiding, de dood van mijn ouders en mijn ontslag achter de rug en verheugde me op een nieuwe start. Mijn twee dochters waren het huis uit en ik had de boel verkocht en was verhuisd naar een vriendelijk stadje in de Cotswolds, dat ik tot mijn nieuwe thuis wilde maken. Ik had een knusse cottage gehuurd en een baan gevonden in een stijlvolle kleding- en lifestylewinkel in de buurt, wat me het

excuus gaf om me elke dag met zorg te kleden om onze welgestelde klanten van dienst te zijn. Ooit had ik zelfs een jacquet aan, compleet met hoge hoed, zo'n soort zaak was het. Heel verfrissend na de nogal stoffige sfeer in het farmaceutische bedrijf waar ik bijna tien jaar had gewerkt.

Ik had een sociaal leven, integreerde in het leven van de stad en probeerde nieuwe vrienden te maken. Oude vrienden bewonderden mijn moed en zeiden dat ik 'een droomleven' had. Ik was zo gelukkig als ik maar zijn kon. En ik was zeker niet op zoek naar romantiek.

Toen, op een avond, kwam een man de winkel en mijn leven binnen en alles veranderde. Ik had nog nooit iemand zoals hij ontmoet en ik voelde me meteen tot hem aangetrokken, en hij zich tot mij. Hij was knap en charmant en besteedde veel aandacht aan me. We leerden elkaar snel beter kennen en hij vertelde dat hij een rijke belastingvluchteling was, een Zwitserse bankier; later moest ik hem geheimhouding beloven en vertrouwde hij me toe dat zijn baan een dekmantel was voor zijn werk als spion.

Ik weet dat het vreemd klinkt, maar ik geloofde hem op zijn woord. Hij zag eruit als een rijke bankier en er gebeurden een heleboel dingen die me ervan overtuigden dat hij een echte James Bond was. Ik werd verliefd op hem en keek uit naar ons huwelijk. In mijn kledingkast hing een dure trouwjurk.

Dat lijkt nu allemaal lang geleden, en ik maak me zorgen over onze relatie. Ik ben gewend geraakt aan Marks grillige levensstijl, maar nu heb ik hem al een paar maanden niet gezien en hoewel hij me elke dag belt en sms't, maak ik me zorgen over zijn gezondheid.

Mark heeft geleidelijk de controle over mijn leven overgenomen en me overgehaald de baan waarvan ik hield op te geven, het huis dat ik huurde te verlaten en te verhuizen naar een herenhuis dat hij voor ons kocht, terwijl een ander – nog groter – huis werd gerenoveerd en ons uiteindelijke thuis moest worden. Hij heeft me geïsoleerd en ik ben bang, depressief en naar binnen gekeerd geworden. Ik ben volkomen in de war. Het voelt alsof iemand de bovenkant van mijn hoofd heeft

opengeklapt en een mixer in mijn hersenpan heeft gezet. Ik ben al mijn zelfvertrouwen kwijt en breng veel tijd door als een soort kluizenaar, alleen en ellendig, wachtend op Marks telefoontjes en sms'jes met nieuws over wanneer we elkaar misschien weer zien.

Als ik in de spiegel kijk, herken ik de vrouw die me aanstaart nauwelijks. Iedereen zei altijd dat ik er jong uitzag voor mijn leeftijd, maar nu zie ik er verschrikkelijk uit. Ik heb een identiteitscrisis. Ik weet niet wie ik ben. Het is alsof elke maand van onze relatie een jaar aan mijn leeftijd heeft toegevoegd. Vroeger was ik trots op mijn uiterlijk – altijd goed gekleed, elke dag opgemaakt, om de paar maanden naar de kapper – maar daar heb ik mee moeten stoppen. De grijze haren zijn nu zichtbaar en ik heb donkere kringen onder mijn ogen. Ik leef van dag tot dag en weet nooit zeker waar ik zal kunnen logeren.

Zes maanden geleden ben ik weggevlucht uit de eenzaamheid van het georgiaanse herenhuis van 3 miljoen pond dat Mark in Bath had gekocht, en ik logeer bij een oude vriend. Ik heb geen geld, mijn schulden worden steeds hoger en ik leef als een nomade, erop vertrouwend dat anderen zo goed zullen zijn om me voor korte tijd een kamer te geven.

Een deel van mij klampt zich nog steeds vast aan de hoop dat ik het allemaal overdrijf, en dat mijn nieuwe leven met Mark alles zal zijn wat hij blijft beloven. In het begin vertelde hij me dat hij achttien maanden nodig zou hebben om zijn leven op orde te krijgen. Ik had gezegd dat ik op hem zou wachten. Maar die tijd is bijna voorbij en ik ben ten einde raad, ik kan het nauwelijks aan. Mark heeft me al zo vaak in de steek gelaten, maar ik probeer mezelf er nog steeds van te overtuigen dat hij integer is. Hoop is alles wat ik nog heb.

Het is 04.22 uur in de ochtend, het eerste daglicht schijnt door de gordijnen. Ik heb de hele nacht niet geslapen.

Ik kan niet meer.

Mijn vingers tasten in het donker op het nachtkastje. Ik pak mijn mobiele telefoon en tik drie woorden in:

Help me alsjeblieft.

Het duurt twee uur voordat James Miller reageert op mijn sms en zegt dat ik hem kan bellen als ik dat wil. Ik ken James helemaal niet goed. Hij deed wat zaken met Mark, die me ooit zei dat ik James kon bellen als ik me ergens zorgen over maakte, of als ik nieuws of geruststelling nodig had en hem niet kon bereiken, want James wist alles.

Ik bel James en verontschuldig me dat ik hem zo vroeg bel. Ons korte gesprek geeft me niet de geruststelling waar ik naar op zoek ben. Ik zeg hem: 'De afgelopen weken heeft Mark me verteld dat jij me komt ophalen, dat je vliegtickets en geld bij je hebt en dat we naar hem toe vliegen, waar hij ook is, omdat je iets voor hem moet doen. Weet jij hier iets van?'

'Nee, nee, het spijt me,' zegt James, 'daar weet ik helemaal niets van.'

Ik ben stomverbaasd over wat er dan komt: 'Carolyn, het spijt me echt, maar ik heb het zelf ook moeilijk met hem gehad. Mijn bedrijf is zo goed als failliet en mijn reputatie ligt aan diggelen. Ik weet niet hoe ik dit ga overleven. Ik heb van alles over hem ontdekt en ik vind dat jij dat ook moet weten.'

Ik vraag James of we elkaar kunnen ontmoeten en hij stemt ermee in om zaterdag vanuit Gloucestershire naar Londen te komen om me te ontmoeten en meer van mijn vragen te beantwoorden. Ik heb er genoeg.

Twee dagen later ben ik weer naar een ander adres verhuisd en logeer bij een oude schoolvriend in Twickenham. Het is 09.00 uur. James parkeert zijn motor bij het huis en we lopen de korte afstand naar Twickenham Green. Onderweg wisselen we ongemakkelijke beleefdheden uit en we zijn allebei zenuwachtig over wat er zal volgen.

Arthur's Bistro aan de rand van het centrale grasveld is leeg. Het is nog vroeg. We kiezen een tafel in een alkoof, zo privé mogelijk, en bestellen koffie. James bestelt ook roerei, ik heb geen trek. Het is een zonnige junimorgen, maar ik voel me ijskoud en ik weet dat ik er

slecht uitzie, maar als het café begint vol te stromen realiseer ik me dat iemand die ons tweeën ziet zitten niet zal vermoeden dat er iets mis is, laat staan dat mijn wereld om me heen instort. We zijn gewoon een stel dat gezellig koffiedrinkt. Het is een ontspannen, informele plek waar we op het eerste gezicht waarschijnlijk goed passen, ik in mijn bruine leren jas en spijkerbroek en James met zijn motorjack en helm. Maar voor mij voelt het alsof ik een bord om mijn nek heb hangen met de tekst ‘gebroken hart’ of ‘suïcidaal’.

Ik weet niet goed waar ik moet beginnen, maar James en ik zijn al snel diep in gesprek en de uren vliegen voorbij. De ene onthulling volgt op de andere en het kost me moeite om alles in me op te nemen.

Hij heet niet Mark Conway.

Hoe kon dit in vredesnaam gebeuren? Hoe heb ik deze man mijn leven zo laten verwoesten dat ik zelfmoord wil plegen?

En als hij niet Mark Conway is, wie is hij dan wel?

1

Een gedenkwaardige dag

Dat was een gedenkwaardige dag voor me, want hij bracht grote veranderingen in mij teweeg. Maar dat geldt voor ieder leven. Stel u voor dat één bepaalde dag eruit wordt gewist en bedenk dan hoe anders het zou zijn verlopen. Sta even stil, u die dit leest, en denk een moment aan de lange keten van ijzer of goud, van doornen of bloemen, die u nooit zou hebben vastgeklonken als op één gedenkwaardige dag niet de eerste schakel zou zijn gevormd.

Charles Dickens, *Grote verwachtingen*

Toen ik op de ochtend van 19 januari 2012 de gordijnen opentrok, wees niets erop dat de gebeurtenissen van de komende vierentwintig uur de loop van mijn leven drastisch zouden veranderen. De eentonig grijze lucht behield de hele dag hardnekkig zijn metalen kleur en werd loodgrijs tegen de tijd dat de avond zijn mantel om het Cotswoldsstadje Tetbury heen sloeg en het donker werd.

Er waren maar weinig klanten in de stille tijd na Kerstmis, maar er was nog een half uur te gaan voordat ik kon afsluiten en naar huis kon gaan. Nina Simone zong zachtjes op de achtergrond en ik zat achter de toonbank en schreef mijn verslag van die dag. Toen hoorde ik het bekende geluid van de bel bij het opengaan van de deur en ik keek op om een late klant te begroeten.

‘Hallo,’ glimlachte ik. ‘Kan ik u helpen?’

Mannelijke klanten kwamen zelden alleen, en de mannen die binnenkwamen waren meestal casual gekleed in jeans of slordige corduroybroeken, vaak gecombineerd met een al even slordig tweed jasje. De dresscode was hier duidelijk plattelands casual. Chique casual kwam nauwelijks voor. En ronduit chique was helemaal zeldzaam.

Maar deze man was onberispelijk. Hij was van gemiddelde lengte en bouw, met dik donkerbruin haar, bruine ogen, een strak getrimde baard en snor en een olijkleurige teint. Hij droeg een hagelwit overhemd (zonder stropdas) en wat eruitzag als een designerpak en een designerbril. Hij had iets continentaals en straalde zelfvertrouwen uit. De sfeer was elektrisch. Hij keek me recht aan, hield mijn blik vast en glimlachte.

‘Ik zag het jasje in de etalage. Heeft u het in mijn maat?’

‘Ik zal eens kijken. De herenkleding is achter. Ik zal het u laten zien.’

Ik nam hem mee naar de achterkamer.

‘Welke maat draagt u normaal? Tweeënveertig?’

Ik zocht tussen de jassen die in het rek hingen, maar het mocht niet baten.

‘Zo te zien was dat de laatste, die in de etalage. Ik pak hem voor u.’

‘Nee, echt, doet u geen moeite. Ik keek alleen maar.’

‘Het is geen moeite. Waarom kijkt u hier niet even rond terwijl u wacht? Er zijn nog een paar andere mooie ontwerpen.’

Ik zocht een paar andere jasjes uit, wees hem op de kleurrijke voering en de niet bij elkaar passende knopen en knoopsgaten die een handelsmerk waren van het merk, en liet hem ermee achter terwijl ik het jasje uit de etalage ging halen. Hij praatte gewoon verder.

‘Ik rijd nu al een paar weken elke dag op en neer door Long Street. Dat jasje viel me op. Normaal gesproken zou ik hier niet zijn gestopt, maar vandaag wilde ik echt mijn haar laten knippen. Maar de kapper sluit om vijf uur. Vijf uur – idioot gewoon! Misschien maar goed ook.’

Normaal gesproken zou ik mijn haar nooit in zo'n zaak laten knippen. Maar deze winkel heeft stijl. Hoelang zitten jullie al hier?

'Ongeveer achttien maanden. We verkopen pas sinds kort herenkleding. Wat vindt u ervan?'

Ik hielp hem in de jas die ik voor hem had meegenomen.

'Het is niet echt wat ik gewend ben, maar dit jasje bevalt me wel. Maar het zit niet echt goed, hè? Wat denk jij? Ik zou zeggen misschien een maatje groter.'

'Ik vind dat het goed staat, maar ik kan kijken of we een maat groter voor u kunnen bestellen, als u dat wilt.'

'Ik zal erover nadenken. Misschien laat ik iets soortgelijks op maat maken. Dat is de enige manier om dingen goed te laten passen. Hoe heet je trouwens?' Hij keek me recht aan, nog steeds lachend.

'Carolyn.'

'Mark. Leuk je te ontmoeten.'

We liepen terug naar de voorkant van de winkel en kletsten op ons gemak verder, maar werden plotseling onderbroken toen mijn vriendin Uma binnenstormde met haar hond, Lulu. Uma zag er verwaaid en slordig uit, ze droeg een lange, bruine waxcoat en een muts van schapenvacht. We maakten er altijd grapjes over dat we een mooie dubbelact zouden zijn, waarbij we onszelf 'Shabby Chic' noemden. We waren een goed voorbeeld van tegenpolen die elkaar aantrokken. Ik was erg gesteld op Uma en haar partner, Antony, die allebei uitzonderlijk gastvrij en genereus voor me waren geweest sinds Uma en ik vrienden waren geworden, een vriendschap die was begonnen met een ontmoeting in de winkel.

'Ha, Carolyn, ik heb net een wandeling gemaakt langs dat huis in Doughton waar je belangstelling voor had. Ik weet dat je het hebt afgewezen, maar ik denk echt dat je er nog eens naar moet kijken. Het heeft beslist wat. Je zou er zeker iets van kunnen maken. Dat wilde ik je even vertellen.' Uma had vroeger als makelaar gewerkt en wilde graag helpen.

'Dank je, Uma, maar ik heb echt geen zin in een project.'

Uma wierp een blik op Mark en keek vragend naar mij, maar ik stelde ze niet aan elkaar voor. In feite wilde ik graag dat ze wegging, zodat ik het gesprek met mijn intrigerende nieuwe klant kon voortzetten.

‘Oké, ik ga naar huis. Kom na het werk langs voor een drankje als je zin hebt en ik zal proberen je op andere gedachten te brengen.’

‘Dank je, Uma. Dat zal ik doen. Maar mijn besluit staat vast.’

Uma vertrok en Mark en ik hervatten ons gesprek. Ik legde uit dat ik nog maar kort geleden naar Tetbury was verhuisd en op zoek was naar een koopwoning, maar dat het moeilijker bleek dan ik had verwacht. Mark was zo makkelijk om mee te praten, het voelde alsof ik hem al mijn hele leven kende. Hij vroeg me naar mijn familie en ik vertelde hem over mijn volwassen dochters, Lara en Emma. Ik pakte een exemplaar van *Cotswold Life*, dat open op tafel lag, om hem foto’s te laten zien van mijn jongste dochter, Emma, die model had gestaan voor een artikel over de winkel.

‘Is ze niet prachtig?’

‘Dat is ze zeker.’

‘En haar zus is net zo mooi, en dan bedoel ik niet alleen de buitenkant. Het zijn lieve meisjes. Ik heb veel geluk gehad.’

‘Ben je getrouwd?’

Hij had al gezegd dat hij drie keer getrouwd was geweest.

‘Nee.’

‘Is er iemand in je leven?’

Dat was behoorlijk brutaal en ik wachtte even voordat ik hem antwoordde.

‘Misschien...’

Het ging hem niets aan, maar al van kleins af aan kan ik niet anders doen dan antwoord geven als me iets wordt gevraagd, en liegen kan ik al helemaal niet.

‘Ik heb een paar mannen leren kennen sinds ik hier ben,’ vervolgde ik, ‘maar er was er maar één die mijn aandacht trok. Jammer genoeg had hij geen manieren. Nee, ik ben gelukkig als single.’

Ik keek hem aan toen ik het zei en hij hield mijn blik vast terwijl er een spottende glimlach over zijn gezicht gleed.

‘Ik begrijp het.’

‘Hoe dan ook, je zult me moeten excuseren, ik moet nu afsluiten.’

Hoewel ik van nature een open mens ben, had ik het gevoel dat ik misschien te veel had gezegd, maar hij lokte het uit en was zo makkelijk om mee te praten.

‘Werk je hier elke dag?’

‘Nee. Meestal vier dagen per week, maar nooit dezelfde vier.’

Ik hield niet van routine en vond het leuk om onregelmatige uren te werken. Ik vond dat het op de een of andere manier mijn vrijheid vergrootte en het maakte het ook moeilijker voor mensen om me vast te pinnen.

‘Hoe weet ik dan welke dagen je werkt?’

‘Dat weet je niet.’

‘Hoe kan ik je dan vinden?’

Ik keek hem recht aan.

‘Dat weet ik echt niet.’

De spanning was voelbaar.

‘Wil je me je nummer geven?’

Hij had zijn mobiele telefoon vast, de duim in de aanslag.

En ik gaf het. Zomaar. Hij toetste het in op zijn telefoon en keek me toen recht aan.

‘Waarom gaf je me je nummer?’

‘Ik weet het echt niet. Het is niet iets wat ik zo makkelijk doe.’

Ik was in de war. Waarom had ik hem mijn nummer gegeven? Het was zo vreemd.

Plotseling hoorde ik mijn telefoon rinkelen in de kast achter me.

‘Gewoon voor de zekerheid,’ glimlachte hij. ‘Goed.’

Toen stak hij zijn hand uit, pakte mijn hand en boog naar voren om hem te kussen. Ik verontschuldigde me voor mijn koude handen.

‘Koude handen, warm hart,’ zei hij en hij hield mijn blik weer vast. Toen draaide hij zich om en ging naar buiten, keek achterom door het

glas van de deur, nog steeds glimlachend, en verdween toen in de duisternis.

De ping van mijn mobiele telefoon maakte me attent op een nieuw bericht.

17.25 Heb ik je aandacht getrokken?

Ik hoefde niet eens na te denken over mijn antwoord.

Een beetje misschien...

Ik sloot de winkel en ging een fles wijn en sigaretten kopen. Normaal rookte ik niet, maar ik moet een vaag spoor van tabak bij hem hebben opgemerkt en ik raakte al in zijn ban, spiegelde me aan hem. Toen ging ik naar Uma. Ik verheugde me op een glas wijn en een sigaret. Ik wilde nadenken over wat er was gebeurd. Een man kwam de winkel in: dat was doodgewoon, maar het voelde heel bijzonder – en veelbetekenend. Het leek op geen enkele andere ontmoeting die ik ooit had gehad.

‘En wie was die man bij jou in de winkel?’

Uma schonk drie grote glazen gekoelde witte wijn in. Zij en Antony dronken ’s avonds graag een drankje of twee.

‘Geen idee. Hij heet Mark. Hij doet wat werk op het vliegveld. Hij kwam binnen om naar een jasje te kijken en we raakten aan de praat.’

‘God allemachtig! Ik begreep niet wat er aan de hand was. Ik vroeg me af waarom je me niet voorstelde. Ik dacht dat hij een vriend van je was, ik bedoel, ik kreeg de indruk dat jullie elkaar vrij goed kenden. Ik had zeker het gevoel dat ik iets onderbrak.’

‘Nou, dat was ook zo! Kijk eens.’

Ik liet hun het bericht op mijn telefoon zien. ‘Leuk antwoord,’ zei Antony met een scheve glimlach.

Ondertussen kwam er nog een bericht binnen en ik voelde mijn polsslag versnellen toen ik het las. Mark vroeg me of ik wilde dat hij eerlijk tegen me was, over waar hij naar op zoek was:

17.55 Eerlijk gezegd was ik niet op zoek, maar vond wel wat.

Goeie hemel! Hij was wel voortvarend.

‘Kijk dit eens.’

Ik liet Antony en Uma het tekstbericht zien en ze wisselden veelzeggende blikken uit. ‘Zo te zien heb je gescoord,’ merkte Uma op terwijl ze haar glas naar het mijne hief. ‘Proost, schat!’

Ik voelde me opgewonden, maar ook op mijn hoede. Hij had me overrompeld. Ik wilde niet meteen reageren. Ik moest mezelf kalmeren. Maar hij was volhardend.

19.24 Heb je mijn bericht gekregen.

Deze keer kon ik het niet laten.

Ja, dat heb ik. Wat denk je precies gevonden te hebben?

Ik ben heel eerlijk.

Hij legde verder uit dat hij de komende anderhalf jaar geen tijd zou hebben voor een fulltime relatie, maar dat hij me heel leuk vond en hij zei dat hij me ‘heel erg aantrekkelijk’ vond en dat ‘alles met een reden gebeurt’.

19.45 Bedankt voor het compliment. Ik denk ook dat dingen gebeuren met een reden, maar voordat we het over huwelijk nummer 4 hebben, wat dacht je van een drankje? Ben je niet een beetje voorbarig?

Lol! Waar ben je?

Ik ging er niet op in. Laat hem maar een beetje sudderen.

20.20 Je bent perfect voor mij.

Jezus! Niemand had me ooit eerder zo direct versierd. Ik vond het leuk, ik voelde me tot hem aangetrokken en ik voelde me geveleid, maar ik reageerde niet. Uma en Antony keken elkaar weer aan, met opgetrokken wenkbrauwen. Plotseling ging mijn telefoon. Hij was het. Ik verontschuldigde me en ging de kamer uit om het gesprek aan te nemen.

‘Met Mark. Ik heb je een sms gestuurd. Waarom reageer je niet op mijn berichten?’

‘Ik ben bezig. Ik ben bij vrienden.’

‘Ik ben het niet gewend om te moeten wachten. Weet je, ik vind je echt leuk en ik wil je snel weer zien. Ben je morgenavond vrij? We kunnen afspreken voor dat drankje. Ik kan je komen ophalen.’

‘Ik kan nu niet praten, maar ik wil jou ook graag weer zien. Bel me morgen en misschien kunnen we iets regelen.’

‘Geweldig. Ik kan gewoon niet wachten om je weer te zien.’

‘Dan spreken we elkaar morgen. Dag!’

Ik hing op. Elke zenuw in mijn lichaam stond op alarmfase rood.

‘En, wat zei hij?’ vroeg Uma toen ik terugkwam in de keuken.

‘Hij wil me weer zien. We gaan waarschijnlijk morgenavond wat drinken. Hij belt me morgen.’

‘Dat is allemaal wel erg plotseling. Wees maar voorzichtig. Je weet niets over hem.’

‘Natuurlijk zal ik voorzichtig zijn. We gaan alleen maar wat drinken.’

Maar het duurde niet lang voordat er weer een bericht binnenkwam. ‘Misschien zien we elkaar toch niet,’ zei ik teleurgesteld.

Ik gaf mijn telefoon aan Uma.

22.16 Wat heb je nu aan?

‘Daar overschrijdt hij wel een paar grenzen, vind je niet? Verdomde mannen, altijd achter hun pik aan!’

De vraag stond mij ook niet aan, en een vlaag van twijfel kwam bij